

tionen, kan ikke paa nogen som helst Maade antages at ville betyde noget virkeligt med Hensyn til Tilbagebetaling af Statsgæld, som forfalder i de nærmeste Aar. Der maa ekstraordinære Foranstaltninger til, og den danske Rigsdag slipper ikke for dette Spørgsmaal; bliver det ikke løst i det nuværende Øjeblik, vil det melde sig uafviseligt, til det en Gang løses.

Jeg vil imidlertid gerne slutte disse mine Bemærkninger med at sige, at jeg har det Indtryk af de Forhandlinger, der er ført her, at man vel er meget stærkt imod dette Forslag og dets Former og da navnlig — det maa jeg slaa fast — fra de ærede Medlemmer Hr. N. Neergaards og Hr. Langes Side, men at man dog forstaar Problemets Alvor og forstaar, at man maa tage Spørgsmaalet op til Forhandling. Jeg tror ikke, det er muligt ved en saadan Forhandling at komme bort fra det Grundlag, der er Tale om her. Jeg tror, det er det sundeste, det mest virkende og ogsaa det mest demokratiske, men jeg er naturligvis villig til paa dette Grundlag at forhandle om eventuelle Ændringer eller Lempelser i dette Forslag, hvis der paa den Maade skulde kunne tilvejebringes større Mulighed for at faa det gennem Rigsdagen. Men jeg har ikke nogen Tro til, at det er muligt for andre Partier — i hvert Fald ikke efter det i Dag antydede — at opstille et andet Grundlag, som kan give nogen Fortrøstning til, at man kan naa det Maal, som skal naas og maa naas: at bringe den danske Statsgæld ned, og jeg skal derfor bede om, at dette Forslag — det bliver formentlig henvist til et Udvalg — maa blive behandlet ud fra disse Forudsætninger, og at man i hvert Fald med god Villie vil gaa til Løsningen under den Forudsætning, at Problemet paa en eller anden Maade maa løses; men det maa være en af de Maader, der kan løse det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Trier har Ordet for en kort Bemærkning.

Trier: Efter den højtærede Ministers Udtalelser skal jeg ikke trætte Tinget med nogen som helst Gentagelse. Jeg vil kun rette det ene Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, om han overhovedet ikke vil gaa med til energisk Afbetaling paa Statsgælden, for han udtalte noget om, at hvis vi gjorde det og gik for stærkt frem, saa vidste man ikke, hvordan de nuværende Indhavere af Statsobligationer vilde anbringe de Penge, de fik ved

Indløsningen af Obligationerne; vi kunde jo risikere, at de enten anbragte dem i risikable Foretagender eller forbrugte dem. Men Konsekvensen heraf maa jo være, at det ærede Medlem mener, at vi overhovedet ikke skal gaa til Afbetaling af Statsgælden, for de Mennesker, der faar Betaling for Statsobligationerne, kan jo gaa hen og solde Pengene op.

Maa jeg saa kun gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Rode. Det ærede Medlem sagde, at dette Lovforslag var fremsat for tidligt, og han motiverede det med, at Finansministeren ikke havde den rette Oversigt over Landets finansielle Forhold. Ja, men dette Lovforslag er ikke alene et finansielt Forslag, som i høj Grad vil gælde en hvilken som helst Finansminister, fordi det vil lette ham hans Rentebyrde, men først og fremmest et Valutaforslag, som vil virke stærkt og direkte til Bedring af Valutaen, og det er derfor fuldkommen naturligt og rigtigt, at det er fremsat nu.

N. Neergaard: Det ærede Medlem Hr. Rode kan ikke rive sig løs fra den kære gamle Vane at angribe det nu afgaaede Ministerium. Han taler langt mere om Ministeriet Neergaards Synder, end han taler om de foreliggende Forslag. Der synes overhovedet stadig ikke at være andet, der interesserer ham, end dette Fortidsproblem. Jeg haaber, at Tiden maa bringe Lægedom for det ærede Medlem i saa Henseende, saa han kan komme bort fra denne Tvangstanke, i alt Fald saa meget, at han stiller den nogenlunde i Baggrunden for de Ting, der ligger for i Øjeblikket. Jeg skal derfor ikke følge det ærede Medlem ret langt i hans gentagne Angreb, der er fremført her i Tinget udførligere fra samme Side Snese af Gange før og imødegaaet Snese af Gange, saa jeg skal ikke spille det høje Tings Tid med det. Maa jeg blot gøre den almindelige Bemærkning i Anledning af, at det ærede Medlem mente, at naar jeg havde udtalt, at der var et vist Vovemod forbundet med det socialdemokratiske Ministeriums Overtagelse af Magten, var det, fordi det havde en saa forfærdelig tung, byrdefuld Arv at slæbe paa efter mig. Nej! Saaledes var min Ytring naturligvis ikke ment. Jeg mente, at de Vanskeligheder, der vilde møde det socialdemokratiske Ministerium, var Vanskeligheder ved blot i nogen Grad at kunne tiltrædsstille de, ikke mindst under Valgkampagnen, stærkt opdrevne Forventninger, som man